

v krsto so jo položili, a Neža je prižgala svetilko in molila za dušo ranjke gospodinje. Drugi dan potem so jo nesli k pogrebu. Za krsto so šli Sláparjevi, Neža in nekoliko ljudij iz bližnje sosésčine. Pri svetem Krištofu so zvonili z malima dvema zvonovama, kakor sploh za uboge ljudi, in nihče ne bi rekel, da polagajo v grob zadnjo hčer stare plemenite obitelji ljubljanske, ki se je bila s poljsko krvjó pomladila k novemu kratkemu sijaju, potem pa tem brže hitela k žalostnemu koncu svojemu. Ponosna Vanda je ležala zdaj poleg ljubcev svojih v lepi raki ter je takó vsaj po smrti imela spomeník, ki je bil dostojen nje in rodú njenega.



Obup.

<p>Oj, kam, oj, kam drviš me, silovita Zmagalna moč? Čemú peháš nevsmilna me, srdita V brezkončno noč? Tvoj ostri mraz pretresa mi kostí, Zastaja dih mi, gasnejo očí!</p>	<p>Oj, česa naj oklenem se na poti S trudnó rokó, Da ne zanese me vrtinec toti V večno temó? Pa kaj naj bom z nevihto se boril, Ki hrast izruja kakor lèhko bil?</p>
--	--

Naj bo! Razsajaj, srdi se, drvi me,
Besneča moč,
Čez drn in strn; nevsmilno zavrti me
V brezkončno noč!
V obupu srce strto hira, mrè;
Iz ničá sem — naj nič me spet požrè!

Zamejski.



Človeško okó.

<p>Ko ljubezni razodeti Ti z besédami ne smém — Oj, kdo more pa odvzeti Čarodéjno moč očém! —</p>	<p>Kar beseda ne premore, To premore pa okó, I okó ima uzore, I okó ljubav zvestó.</p>
---	--

In okó v ljubezni séva,
Srce ž njo si gréjeva —
Oj, v pogledih, zôrna deva,
Mídva se uméjeva. —

Slávomir.

